

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce: E. F., proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 15.2.2013, č.j. KrÚ 6271/2013/ODSH/8,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 6.11.2012, č.j. OSA/P-708/12-D/128, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 25.4.2012 v čase okolo 09:30 hod. v Pardubicích na křižovatce ulic Jahnova a Karla IV., jejíž provoz byl řízen příslušníkem Policie ČR, jako řidič motorového osobního vozidla tov. zn. Citroën C5, registrační značky (spz) „x“, ve směru jízdy od nám. Republiky, nezastavil na pokyn „STŮJ!“ daný policistou před hranicí křižovatky a vjel do křižovatky ulic Jahnova a Karla IV., čímž porušil ustanovení § 4 písm. b) a ustanovení § 75 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, neboť nezastavil vozidlo na pokyn „STŮJ!“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou podle ustanovení § 69 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a dále povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. V části III. uvedl žalobce pod body 1, 2, 3, 4 a 5 následující žalobní body:

1. Žalobce namítl podjatost úředních osob, a to Leoše Staňka a jeho nadřízeného a tajemníka Magistrátu města Pardubic pro jejich osobní vztah k věci. Námitka podjatosti vůči úřední osobě Leoši Staňkovi se týkala nezachování potřebného nadhledu a chování k žalobci, z něhož vyplývá zřetelný nepřátelský poměr, když tato úřední osoba jej vinila v prvoinstančním rozhodnutí ze zneužití práva, zkreslovala výpovědi svědků, uváděla nepravdivé skutečnosti, kladla kapciózní otázky předvolaným svědkům – policistům, nepřipustně předjímal, že obviněný řídil vozidlo, což není pravdou, a vylučovala protiprávní postup policistů. Žalobce tedy brojil proti tomu, že již samotné takové výroky v odůvodnění správního rozhodnutí jsou automatickým důvodem pro vyloučení úřední osoby z vyřizování věci. Námitka podjatosti směřovala vůči Petru Kramářovi, vedoucímu odboru správních agend a tajemníkovi Magistrátu města Pardubic z důvodu, že údajným důkazem proti žalobci byl kamerový záznam kamerového systému města Pardubic, které má úzký vztah s přestupkovým orgánem Magistrátu města Pardubic, jenž vede přestupkové řízení a vydává rozhodnutí. Námitka podjatosti úřední osoby Leoše Staňka byla zamítnuta usnesením Magistrátu města Pardubic ze dne 11.12.2012, které podepsal nadřízený Leoše Staňka Petr Kramář, který v době vydání usnesení sám čelil uplatněné a nevypořádané námitce podjatosti. Žalobce tedy brojí proti tomu, že nikdy nebylo rozhodnuto o jím uplatněných námitkách podjatosti vůči Petru Kramářovi, vedoucímu odboru správních agend a tajemníkovi Magistrátu města Pardubic a byl porušen § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). O nepodjatosti úřední osoby Leoše Staňka rozhodla osoba Petra Kramáře, vedoucího odboru správních agend, o jejíž nepodjatosti nebylo nikdy pravomocně rozhodnuto navzdory uplatněné námitce podjatosti. Bylo povinností správního orgánu rozhodnout usnesením o nepodjatosti Petra Kramáře a vyloučit tak veškeré pochybnosti o něm. Proti uvedenému usnesení podal žalobce řádné odvolání, kterému žalovaný vyhověl, napadené usnesení zrušil, nicméně řízení zastavil z důvodu, že se uvedená úřední osoba Leoš Staněk sama prohlásila za podjatou vůči žalobci, podle svého tvrzení až ode dne 7.1.2013. Žalovaný došel k závěru, že se tím námitka podjatosti žalobce vůči Leoši Staňkovi stala zjevně bezpředmětnou

a řízení zastavil. Toto rozhodnutí o odvolání je nezákonné, nelze akceptovat konstrukci, že Leoš Staněk se stal vůči žalobci podjatým od určitého dne, neboť podjatost vůči účastníkovi správního řízení nemůže v průběhu řízení náhle vyvstat, nebo naopak zaniknout, hlavně v tomto případě, kdy měl Leoš Staněk k žalobci od počátku projednávání nepřátelský poměr. Podle názoru žalobce měl také Leoš Staněk vztah k policistovi Karlu Křivánkovi.

2. Žalobce namítl, že nebyly splněny zákonné požadavky stanovené ve správním řádu, které se týkaly aplikace zásady materiální pravdy ve vztahu ke skutkové stránce věci, byla porušena ust. § 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce odcitoval v tomto žalobním bodu část námitek z odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se týkaly neprovedení důkazů výpověďmi jím navržených svědků (M.N., J. M., Ing. L. M. a M. M.). V těchto odvolacích námitkách zároveň žalobce namítl, že celé dokazování „stojí na svědeckých výpovědích policistů a na úředním záznamu policistů zakročujících na místě, kteří prokazatelně na základě výsledků vyšetřování kontrolních policejních orgánů porušili zákon“, zatímco návrhy žalobce na dokazování – výsledky svědků, byly ignorovány. V tomto odvolání zároveň uvedl, že zákrok policistů prověřuje inspekce bezpečnostních sborů. Rovněž v odvolání namítl, že z kamerových záznamů není patrné ani to, že žalobce řídil, ani to, že by vůbec došlo ke spáchání přestupku. Po citaci odvolacích námitek žalobce uvedl, že žalovaný reagoval na konkrétní odvolací námitky na str. 5 v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, přičemž se omezil pouze na holé a paušální výsledné konstatování. Byla porušena zásada volného hodnocení důkazů, nebylo zdůvodněno, proč byly výpovědi svědků nadbytečné, postup policie byl kontrolními orgány policie shledán jako závadný a úřední osoba, která vyřizovala věc v prvním stupni, se prohlásila vůči žalobci za podjatou. Nesrozumitelnost, nepřezkoumatelnost a nepřesvědčivost žalovaného rozhodnutí způsobují jeho nezákonnost.
3. Žalobce namítl, že správní orgán I. stupně odmítl akceptovat volbu zmocněnce žalobcem a žalovaný „takovou praxi s odkazem na metodiku ministerstva vnitra a ministerstva dopravy potvrdil“. Žalobce namítl nepřezkoumatelnost postupu prvoinstančního orgánu, když „zatímco přestupkový orgán akceptoval volbu zmocněnce George Henryho Flegela“, pozdější volbu dalšího zmocněnce Johna Robertse Flegela akceptovat bez přezkoumatelného zdůvodnění odmítl. Žalobce namítl, že přestupkový orgán není oprávněn svévolně vyloučit zvoleného zmocněnce ze zastupování, ale pouze řeší situaci, kdy se zmocněnci nedaří doručovat písemnosti a vzniká možnost ustanovit takovému zmocněnci opatrovníka. To učinil přestupkový orgán u zmocněnce George Henryho Flegela a proč tak neučinil u zmocněnce Johna Robertse Flegela je nepřezkoumatelné. Žalovaný zakládá své rozhodnutí nikoliv na pramenech práva, ale na neznámém „zápisu z konzultačního dne k přestupkové problematice, údajně pořízeném na ministerstvu vnitra“. Judikát Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č.j. 1 As 27/2001-85, aplikovaný žalovaným, není kromě

obecných právních vět na věc zcela přiléhavý. Žalovaný se nezabýval tím, zda jde v případě žalobce o zřetelné a nezpochybnitelné zneužití procesního práva, jak judikoval NSS, naopak své rozhodnutí opírá o názor, že volba zmocněnce v zahraničí je sama o sobě neakceptovatelná a vůbec k ní nelze přihlížet. To je v rozporu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a se správním řádem (čl. 36 odst. 1 LZPS a § 33 správního řádu). Oba zmocněnci jsou právně vzdělaní, a pokud přestupkový orgán doručoval zmocněnci Georg Henrymu Flegelovi na blíže neurčenou pražskou adresu, neuvedl, o jakou se jednalo, a proč nedoručoval znovu na adresu, na které běžně přebírá poštu. Žalovaný se nevypořádal s věcnými a podrobnými námitkami žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se týkaly zejména úvah přestupkového orgánu o nespolupráci, pasivitě nebo paralýze správního řízení. Dále se týkaly zpochybnění ze strany přestupkového orgánu postupu žalobce, kdy ten před svým odletem do USA udělil plnou moc druhému zmocněnci, přičemž toto druhé zmocnění správní orgán neakceptoval.

4. Rozhodnutí trpí nezákonností, když byl „vážně“ porušen § 36 správního řádu, protože žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady k rozhodnutí. Tvzení žalovaného o tom, že tohoto práva se žalobce vzdal, nemá oporu ve spise. Dne 9.10.2012, tedy den před konáním ústního jednání, bylo doručeno sdělení žalobce o pobytu v zahraničí žalovanému, z něhož vyplývalo, že se nemůže zúčastnit ústního jednání dne 10.10.2012. Předpoklad žalovaného, že žalobci bylo předvolání doručeno po 3.10.2012 je pouhou spekulací, pokud bylo podání žalobce označeno poštovním razítkem až 8.10.2012, ačkoliv bylo učiněno a podáno poštovní přepravě dříve, nelze to klást k tíži žalobce, ale provozovatele poštovních služeb. Nesporné je, že dne 10.10.2012 disponoval přestupkový orgán informací, že se žalobce nachází v zahraničí. Projednání věci v přítomnosti obviněného je základním právem obviněného. Žalobce nebyl nikdy na ústní jednání dne 10.10.2012 řádně a prokazatelně předvolán, předvolání mu bylo doručováno v době, kdy byl v zahraničí. Žalobce si řádně zvolil zmocněnce J.R. Flegela, přestupkový orgán se mu ani nepokusil doručovat. Žalobce tedy brojí proti tomu, že z ústního jednání se nemohl řádně omluvit, když byl od 25.9.2012 mimo ČR, což řádně oznámil přestupkovému orgánu, předvolání nebylo nikdy řádně doručeno ani jeho zmocněnci.
5. Žalobce namítl, že žalovaný „zcela rezignoval na vypořádání odvolací námitky týkající se porušení ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích“. Podle názoru žalobce je konstatování žalovaného o tom, že odůvodnění sankce považuje za dostatečné, možné považovat za důvod nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí, když je nesrozumitelné, nepřezkoumatelné a nepřesvědčivé, způsobující jeho nezákonnost.

Žalobce ještě doplnil žalobu podáním doručeným soudu dne 13.6.2013, ve kterém doplnil ve vztahu k žalobnímu bodu ad 1) obsahujícímu námitku proti rozhodnutí o námitce podjatosti, doplnil odkaz na „nedávný judikát 5. senátu NSS“ ze dne 22.3.2013, č.j. 5 As

43/2011-185, který dle názoru žalobce řešil obdobnou situaci. V tomto doplnění žaloby opětovně žalobce konstatoval, že důvody podjatosti zde prokazatelně existovaly, když se úřední osoba čelící námitce podjatosti Leoš Staněk „sám následně (poté, co rozhodl ve věci) prohlásil za podjatého vůči žalobci“.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na žalované rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl. K námitce žalobce týkající se námítky podjatosti a žalobcem uvedeného výše zmíněného judikátu NSS žalovaný konstatoval, že ten na danou věc analogicky nelze vztáhnout, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že oprávněná úřední osoba rozhodující ve věci nebyla v době vydání rozhodnutí ve věci, tj. v prosinci roku 2012, podjatá. Tato osoba správního orgánu I.stupně se označila za podjatou až dne 7.1.2013, na základě hrubě urážlivého podání ze strany žalobce, resp. jeho údajného zmocněnce. Dále žalovaný uvedl, že žalobce nikdy nevzněl žádnou konkrétní námitku, která by sama o sobě zakládala důvod podjatosti oprávněné úřední osoby nebo jejího nadřízeného.

V replice opětovně žalobce konstatoval, že jen samotné rozhodování Petrem Kramářem, vedoucím odboru správních agend a tajemníkem Magistrátu města Pardubic, který čelil nikdy nevypořádané námitce podjatosti, způsobuje nezákonnost řízení, zejména s ohledem na to, že se později namítaná podjatost úřední osoby Leoše Staňka prokázala.

Předně je nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkouvává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkouvá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž NSS již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkouvá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkouvávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87, v bezpečnostním řízení

týkajícím se utajovaných informací-srov. rozsudek NSS ze dne 25.11.2011, č.j. 7 As 31/2011-101). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení LZPS ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesněprávní, a pokud se bude jednat o porušení hmotněprávního ustanovení LZPS, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoúčelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotněprávní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotněprávní ustanovení LZPS i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, sp.zn. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod proto, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). K jednotlivým žalobním bodům uvádí soud následující závěry:

Ad 1) Tento žalobní bod obsahoval námitky žalobce týkající se údajné nezákonnosti rozhodnutí o námitce podjatosti úřední osoby Leoše Staňka (zaměstnance správního orgánu I. stupně, který vydal rozhodnutí správního orgánu I. stupně v dané věci – dále i „oprávněná úřední osoba“) a dále námitek podjatosti proti nadřízenému této úřední osoby (Mgr. Petr Kramář, vedoucí odboru správních agend) a proti tajemníkovi Magistrátu města Pardubic, přičemž námitku podjatosti, resp. námitky podjatosti proti těmto osobám, vznesl žalobce až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to následujícím způsobem:

„Z textu napadeného rozhodnutí je patrné, že úřední osoba Leoš Staněk si nezachovala potřebný nadhled a v důsledku toho, že na ni byla podána stížnost dne 13.7.2012 podle ust. § zák. č. 106/1999 Sb., popř. z jiných osobních důvodů, chová k obviněnému zřetelný nepřátelský poměr, když jej viní ze zneužití práva, zkresluje výpovědi svědků, uvádí nepravdivé skutečnosti, předvolaným svědkům (policistům) klade zcela kapciózní otázky (typu „zastavoval jste řidiče F. z důvodu šikanování?“), kdy za prvé nepřipustně předjímá, že obviněný řídil vozidlo, což není pravdou, a dále vylučuje protiprávní postup policistů), nebo

hovoří o tom, že obviněný se „*dovolává práva nerušeně porušovat dopravní předpisy...*“ atd. . Již samotné takové výroky v odůvodnění správního rozhodnutí jsou automatickým důvodem pro vyloučení z vyřizování věci. Odvolatel proto namítá podjatost Leoše Staňka podle ust. § 14 správního řádu, jakož i podjatost jeho nadřízeného, který shledal při vyřizování stížnosti jeho postup již jednou jako správný, a tajemníka Magistrátu města Pardubic, neboť údajným důkazem je kamerový záznam (na kterém není obviněný vůbec vidět) města Pardubice, které má úzký vztah s přestupkovým orgánem Magistrátu města Pardubic, který vede přestupkové řízení a vydává rozhodnutí. Pokud námitky obviněného směřovaly mj. k legalitě a zákonnosti provozu kamerového systému Městské policie Pardubice, jehož faktický vlastník je město Pardubice, dotýkají se majetkové sféry zaměstnavatele úřední osoby, která údajný přestupek projednává.“ Ze správního spisu vyplývá, že o námitce směřující vůči oprávněné úřední osobě Mgr. Leoši Staňkovi rozhodl Magistrát města Pardubic dne 12.12.2012, přičemž rozhodnutí je podepsáno Mgr. Petrem Kramářem, vedoucím odboru správních agend, který je služebně nadřízeným zmíněné oprávněné úřední osoby. Ve vztahu k námitce podjatosti vůči osobě nadřízeného oprávněné úřední osoby, tj. vůči Mgr. Petru Kramářovi, vedoucímu odboru správních agend, a vůči tajemníkovi magistrátu, je v tomto usnesení uvedeno, že „k těmto námitkám nebude v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu přihlíženo, neboť E. F. tuto námitku neuplatnil bez zbytečného odkladu. O skutečnosti, že jedním z důkazů je záznam z kamerového systému městské policie, obviněný prokazatelně ví z příkazu, který mu byl doručen do vlastních rukou dne 8.6.2012, přičemž námitka podjatosti byla podána k poštovní přepravě až dne 27.11.2012, tedy po více než pěti měsících. Nad to zde tvrzené skutečnosti obecně ani nemohou být důvodem podjatosti. I s touto námitkou by se tak věcně měl vypořádat až odvolací orgán.“ Proti tomuto usnesení ze dne 12.12.2012, v němž bylo rozhodováno o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby a bylo konstatováno, že k námitce podjatosti směřující vůči nadřízenému oprávněné úřední osoby a tajemníkovi Magistrátu města Pardubic nebude dle § 14 odst. 2 správního řádu přihlíženo, podal žalobce odvolání ze dne 24.12.2012, které bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 2.1.2013. Vedle věcné argumentace směřující proti odvoláním napadenému usnesení, obsahovalo toto odvolání návrh žalobce na výslech svědka Johna Robertse Flegela z Nového Zélandu, který dle sdělení této osoby z Nového Zélandu má vůči úřední osobě Leoši Staňkovi „osobní vztah“ Jako listinný důkaz přiložil žalobce výpis z e-mailové komunikace údajně mezi tímto svědkem a Georgem Henry Flegelem, který obsahuje následující:

„Hi Georgie. Ten chlapek Leo z Pardubice by mohl vystupovat na gay seznamce netboys.eu pod nick ‚Horny Leo‘, protože muj kamarad s nim chatoval ale nevím, zda je to on, pry je z Pardubice radnice. Mel na profilu ale fotku penis z toho ho tezko poznas :O) Jezdil na gay gang-bang swingers v Praze. Jo mozna bude ten kluk gay – friendly and want sex!“

Ze správního spisu dále vyplývá, že jakmile se oprávněná úřední osoba Mgr. Leoš Staněk po návratu z dovolené seznámila s tímto odvoláním, zejména s výše citovanou přílohou, ještě před rozhodnutím odvolacího orgánu o zmíněném odvolání učinila oznámení své podjatosti vůči žalobci dopisem ze dne 7.1.2013, v němž výše uvedenou část v tomto oznámení i citovala. Toto oznámení Leoš Staněk adresoval svému nadřízenému Mgr. Petru Kramářovi a uvedl v něm, že se „nehorázným obsahem tohoto podání cítím osobně dotčen, ve věci budu na jmenovaného podávat trestní oznámení pro trestný čin pomluvy dle § 184 odst. 1 trestního zákoníku. Nebude-li trestní oznámení dotaženo do pravomocného rozsudku, budu se

domáhat ochrany osobnosti soukromoprávní žalobou“. Zároveň konstatoval v tomto oznámení, že dne 7.1.2012, kdy se seznámil s odvoláním žalobce a zejména s jeho přílohou obsahující zmíněný citovaný výpis z e-mailové komunikace zmocněnce žalobce, nastaly okolnosti, pro které se považuje za podjatého pro svůj vztah k žalobci. O zmíněném odvolání (založeno na č.l. 159-161 správního spisu) v souvislosti se zmíněným oznámením oprávněné úřední osoby o podjatosti vůči žalobci (založeno na č.l. 165 správního spisu) rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29.1.2013 tak, že zmíněné usnesení Magistrátu města Pardubic ze dne 12.12.2012 týkající se námitky podjatosti zrušil a řízení zastavil. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že „vzhledem k tomu, že se před předáním věci odvolacímu orgánu oprávněná úřední osoba správního orgánu I. stupně sama vyloučila z projednávání dané věci z důvodu podjatosti, stala se námitka podjatosti, kterou uplatnil proti oprávněné úřední osobě účastník, od 7.1.2013, tj. od okamžiku, kdy se tato osoba dozvěděla o zmíněné výše citované části odvolání, resp. jeho přílohy a oznámila svou podjatost svému nadřízenému, zjevně bezpředmětnou.“ Základní námitka žalobce směřuje proti „konstrukci“, zahrnující názor o tom, že „podjatost vůči účastníkovi správního řízení nemůže v průběhu řízení náhle vyvstat, nebo naopak zaniknout“, tedy že není možné, aby se zmíněná oprávněná úřední osoba stala vůči žalobci podjatou až od určitého dne. S tímto názorem žalobce vzhledem k výše uvedeným skutečnostem souhlasit nelze.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro který lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Podle ust. § 14 odst. 3 správního řádu úřední osoba, která se dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného. Do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena, a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu.

Smyslem rozhodování o námitce oprávněné úřední osoby, tj. v daném případě zaměstnance správního orgánu, který se podílel na přípravě a vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je, aby na projednávání a rozhodování věci se nepodílela ta úřední osoba, o níž lze důvodně předpokládat, že u ní byly naplněny zákonné důvody svědčící o její podjatosti, tj. jestliže lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o nepodjatosti této osoby (§ 14 odst. 1 správního řádu). Ostatně již z citace § 14 odst. 1 správního řádu vyplývá, že vyloučení této osoby z projednávání a rozhodování věci pro podjatost je dáno v případě, kdy by tato osoba při provádění úkonů v řízení mohla výsledek řízení ovlivnit (§ 14 odst. 1 správního řádu). Pokud se tato úřední osoba dozví o okolnostech nasvědčujících, že je vyloučena, je povinna o nich bezodkladně uvědomit svého představeného a do doby, než představený posoudí, zda je úřední osoba vyloučena a provede potřebné úkony, může tato osoba provádět jen takové úkony, které nesnesou odkladu. Z výše uvedeného je zřejmé, že okolnosti týkající se námitky podjatosti je nutné při rozhodování o námitce podjatosti hodnotit i z hlediska jejich obsahu a významu ve vztahu k rozhodovací činnosti správního orgánu v meritu věci. Nelze proto paušálně, bez přihlédnutí k okolnostem v dané věci, vytvořit „konstrukci“, že pokud oprávněná úřední osoba sama po vydání

meritorního rozhodnutí oznámí ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu svému představenému okolnosti nasvědčující tomu, že je vyloučena z projednávání a z rozhodování věci, přičemž představený dojde k závěru, že tato úřední osoba je skutečně podjatá, a určí za ni bezodkladně usnesením jinou úřední osobu (usnesení ze dne 8.1.2013, kdy na místo oprávněné úřední osoby byl určen Mgr. Petr Kramář – viz č.l. 161 správního spisu), takže oprávněná úřední osoba byla vyloučena z projednávání a rozhodování věci již od začátku, tedy i v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně v dané věci. Je totiž nutné přihlídnout i k významu a k účinkům okolností, které byly důvodem pro postup oprávněné úřední osoby a jejího nadřízeného dle § 14 odst. 3 správního řádu. V dané věci dle názoru krajského soudu tyto okolnosti nemohly působit zpětně, tj. nemohly zpětně naplnit důvody svědčící o podjatosti oprávněné úřední osoby, tj. důvody vztahující se k této podjatosti v době projednávání a rozhodování výše zmíněného přestupkového jednání žalobce. Jak vyplývá z výše uvedených podkladů, zejména z odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 12.12.2012, především z jeho přílohy, obsahující výše citovanou e-mailovou korespondenci, zahrnující pro žalobce „nehorázné skutečnosti“ týkající se této osoby, tak až obsah tohoto e-mailu, způsobil u oprávněné úřední osoby Mgr. Leoše Staňka to, že tímto „nehorázným obsahem tohoto podání“ se cítil osobně dotčen a tvrdil že bude podávat trestní oznámení pro trestný čin pomluvy, eventuálně se bude domáhat ochrany osobnosti soukromoprávní žalobou. Je nesporné, že v žádném podkladu obsaženém ve správním spisu, není obsaženo tvrzení zahrnuté v příloze zmíněného odvolání o tom, že „ten chlapec Leo z Pardubice by mohl vystupovat na gay seznamce netboys.eu“, nebo že by „mel na profilu ale fotku penis z toho ho tezkó poznas :o)“ nebo že by „jezdil na gay gang-bang swingers v Praze“. Krajský soud naprosto chápe oprávněnou úřední osobu, že uvedená příloha odvolání, resp. její obsah, mohla u ní vyvolat silné rozhořčení s dopadem na její vlastní dosavadní přesvědčení o nepodjatosti v dané věci. Obsah tohoto podání však nemohl na oprávněnou úřední osobu zpětně působit tak, že by uvedená okolnost mohla mít vliv zpětně na její rozhodovací činnost. A to tím spíše, když v době, kdy se oprávněná úřední osoba o tomto odvolání, resp. o příloze tohoto odvolání, dozvěděla, tak se již ukončil její podíl na projednání a rozhodování zmíněné přestupkové věci (rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proti němuž podal žalobce odvolání a o němž bylo rozhodnuto žalovaným rozhodnutím, bylo vydáno již dne 30.10.2012, tedy v době, kdy oprávněná úřední osoba s obsahem zmíněné přílohy odvolání nebyla a ani nemohla být seznámena). Proto výše uvedený postup představeného úřední osoby podle § 14 odst. 4 správního řádu, kdy za ni určil jinou úřední osobu, nemohl mít zpětné účinky a nemohl se vztahovat k rozhodovací činnosti oprávněné úřední osoby do doby vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale mohl mít účinky pouze od 1.7.2013, tj. od doby, kdy se tato osoba seznámila s obsahem výše uvedené přílohy odvolání žalobce, a to na případné další rozhodování ve věci, jestliže by např. odvolací správní orgán zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve vztahu k tvrzením žalobce o údajné podjatosti oprávněné úřední osoby, která jsou obsažena v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, krajský soud považoval za správné závěry žalovaného, přičemž tyto závěry jsou obsaženy v odůvodnění žalovaného rozhodnutí:

„Nutno konstatovat, že na základě výroků oprávněné úřední osoby, které uvádí obviněný ve svém odvolání a které podle obviněného značí nepřátelský poměr oprávněné úřední osoby či podjatost této osoby vůči obviněnému, nelze podle názoru odvolacího orgánu žádný z takovýchto závěrů vyvodit, neboť nijak nepřekračují meze slušnosti. Co se týče způsobu kladení otázek svědkům, je sice pravdou, že je v odborné literatuře a metodikách k výsledkům doporučeno neklást uzavřené otázky, ale nejsou vyloučeny. Žádnou sugestivní ani kapiózní

otázku, které lze vzhledem k analogii přestupkového zákona k trestního řádu považovat za zakázané, ovšem odvolací orgán ze strany správního orgánu I. stupně vůči svědkům nezaznamenal“.

K tomu navíc krajský soud jen doplňuje, že zmíněná námitka obsahující tvrzení o podjatosti oprávněné úřední osoby se týká v podstatě rozhodovací činnosti (způsob kladení otázek předvolaným svědkům, skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se naplnění skutkové podstaty zmíněného přestupku – např. žalobce napadá závěr obsažený v rozhodnutí správního orgánu I. stupně o tom, že žalobce řídil vozidlo, což dle názoru žalobce „není pravdou“), přičemž pokud se žalobci nelíbily „takové výroky v odůvodnění správního rozhodnutí“, tak se přece mohl domáhat zrušení tohoto rozhodnutí prostřednictvím oprávněného prostředku a dále i žaloby, což žalobce v dané věci učinil. Nelze však z těchto tvrzení směřujících proti odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyvozovat závěry o podjatosti oprávněné úřední osoby podílející se na projednání a rozhodnutí věci samé.

Ve vztahu k námitce podjatosti směřující vůči Mgr. Petru Kramářovi, vedoucímu odboru správních agend, tj. nadřízenému oprávněné úřední osoby, a proti tajemníkovi města Pardubic je nutné konstatovat, že k této námitce správní orgán I. stupně v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu nepřihlédl, neboť námitka nebyla vznesena bezodkladně, což bylo žalobci sděleno v usnesení Magistrátu města Pardubic ze dne 12.12.2012. Žalobce tuto námitku týkající se skutečnosti, že jedním z důkazů je záznam z kamerového systému městské policie, věděl už z příkazu, který mu byl doručen do vlastních rukou dne 8.6.2012, přičemž námitka podjatosti byla podána poštovní přepravě až dne 27.11.2012, tedy po více než pěti měsících (srov. usnesení Magistrátu města Pardubic ze dne 12.12.2012 na č.l. 150-152 správního spisu). Žalovaný se s touto námitkou v odůvodnění žalovaného rozhodnutí vypořádal tak, že konstatoval uvedenou skutečnost, tj. že správní orgán I. stupně k této námitce nepřihlédl, neboť nebyla vznesena bezodkladně, což bylo sděleno žalobci ve zmíněném usnesení Magistrátu města Pardubic. Zároveň žalovaný konstatoval, že tato forma sdělení není dle jeho názoru vyloučena. Žalobce však zastává názor, že o této námitce, resp. námitkách podjatosti uplatněných vůči Mgr. Petru Kramářovi a tajemníkovi Magistrátu města Pardubic mělo být rozhodnuto. V tom se žalobce však mylí.

Podle ust. § 14 odst. 2 správního řádu účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.

V dané věci správní orgán I. stupně v souladu s výše citovaným ustanovením správního řádu, k námitkám směřujícím proti Mgr. Petru Kramářovi a tajemníkovi Magistrátu města Pardubic nepřihlédl právě z důvodu, že námitky nebyly vzneseny bezodkladně. Závěr žalovaného a potažmo správního orgánu I. stupně o tom, že námitky nebyly vzneseny bezodkladně, žalobce v žalobě v podstatě nezpochybnil, když pouze namítl, že o těchto námitkách mělo být vydáno rozhodnutí. Pokud však správní orgán k námitce nepřihlédl z důvodu, že námitka nebyla účastníkem řízení uplatněna bez zbytečného odkladu, tak se nerozhoduje samostatným usnesením o této námitce (srov. rozsudek NSS ze dne 30.1.2013, č.j. 1 As 89/2010-152). A přesně tak tomu bylo v projednávané věci, tedy že o těchto námitkách nemuselo být vydáno rozhodnutí. V tomto případě mohl nadřízený oprávněné

úřední osoby rozhodovat o námitce podjatosti směřující proti této úřední osobě, aniž by předtím muselo být vydáno rozhodnutí o námitkách směřujících proti tomuto nadřízenému a tajemníkovi Magistrátu města Pardubic (argumentace soudu viz výše). Na danou věc proto nelze aplikovat rozsudek NSS ze dne 22.3.2013, č.j. 5 As 43/2011-185, který řešil zcela jinou situaci, která nezahrnovala řešení námitky neuplatněné bez zbytečného odkladu ve smyslu ust. § 14 odst. 2 správního řádu.

Pokud žalobce v žalobě dále tvrdil, že „Leoš Staněk žalobci od počátku projednávání měl nepřátelský poměr“ a že byl podjatý od počátku řízení, což vyplynulo i z telefonických hovorů, a že považuje žalobce údajně za vinného v předmětné přestupkové věci a že měl také vztah „k policistovi Karlu Křivánkovi“, tak se jedná o ničím nepodložené úvahy žalobce, které samy o sobě bez dalšího nemohou vést k závěru o podjatosti oprávněné úřední osoby. Navíc soud musí konstatovat, že tyto okolnosti samy o sobě, tj. bez prokázání existence skutečností svědčících o podjatosti osoby podílející se na výkonu pravomoci správního orgánu, nemohou vést k závěru o podjatosti této osoby. Navíc žalobce ani nespecifikoval a nedoložil, o jaké že se to údajně jednalo konkrétně telefonické hovory, o jaký že se to údajně jednalo o vztah k „policistu Karlu Křivánkovi“ a z čeho žalobce vyvozuje svůj závěr o „nepřátelském poměru“ oprávněné úřední osoby ve vztahu k žalobci. Naopak, jak bude dále uvedeno, oprávněná úřední osoba se svědomitě a pečlivě zabývala projednáním věci, přičemž již odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně svědčí o objektivním přístupu oprávněné úřední osoby k dané věci. Naopak, z postupu žalobce lze zjistit určité znaky účelovosti jím činěných úkonů (jak bude dále uvedeno, zejména ve vztahu k námitce týkající se otázky zastupování žalobce v přestupkovém řízení osobami z Nového Zélandu).

Námitky uvedené v tomto žalobním bodu shledal soud za nedůvodné.

Ad 2) K námitkám uvedeným v tomto žalobním bodu, které byly obsaženy i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, uvedl žalovaný následující závěry v odůvodnění žalovaného rozhodnutí:

„Obviněný dále uvedl, že správní orgán I. stupně nevyslechl ani jednoho ze svědků, které obviněný navrhl vyslechnout. Odvolací orgán je přesvědčen, že v daném případě, když již z podkladů založených ve spisovém materiálu před vydáním rozhodnutí v příkazním řízení správním orgánem I. stupně vyplývá, že obviněný byl ve vozidle sám, bylo předvolávání svědků, které navrhl obviněný, zcela nadbytečné, neboť není jasné, jak by mohly k objasnění věci přispět osoby, které se v době na místě spáchání přestupku vůbec nenacházely. Podle názoru odvolacího orgánu zcela stačilo, že správní orgán I. stupně vyslechl jako svědky policisty zasahující na místě spáchání přestupku a s těmito výpověďmi se spokojil jako s dostatečnými a ostatní svědky navržené obviněným již dále nepředvolával a ani se je nesnažil nijak kontaktovat, neboť by to nijak k objasnění skutkového stavu nepřispělo a takovýto postup by byl s největší pravděpodobností v rozporu se zásadou rychlosti a ekonomie správního řízení, přičemž výše uvedenými skutečnostmi se již správní orgán I. stupně také dostatečně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí“.

Jak vyplývá ze správního spisu a zejména z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, provedl správní orgán I. stupně dne 10.10.2012 ústní jednání, při kterém byly provedeny důkazy, a to listinné důkazy, bylo shledáno video a fotografie obsažené v oznámení o

přestupku a byly provedeny výsledky zasahujících policistů Karla Křivánka, Leoše Svobody a Romana Pšikala. Z těchto provedených důkazů vyvodil správní orgán I. stupně závěry o přestupkovém jednání žalobce, tak jak bylo blíže popsáno v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z těchto podkladů, zejména z výsledků zmíněných policistů, z nichž jsou uvedeny v odůvodnění správního orgánu I. stupně všechny podstatné části, vyplývá skutkový děj zahrnující zmíněné přestupkové jednání žalobce. Např. svědek Karel Křivánek ve svědecké výpovědi uvedl, že řídil provoz, přičemž vozidlo Citroën stříbrné barvy, tj. vozidlo řízené žalobcem, porušilo jeho pokyn, přičemž tímto jednáním bezprostředně ohrožovalo na životě ostatní účastníky provozu a i fakticky též tohoto svědka. Dále uvedl, že „aby zabránil střetu s protijedoucím vozidlem, pískal na píšťalku, aby upozornil jeho i ostatní účastníky provozu na hrozící nebezpečí. Kolega vyběhl z rohu křižovatky a ukázal žalobci, aby odbočil doprava k ulici Za Divadlem k dořešení přestupku. On pokračoval v řízení provozu křižovatky kolegové pak za ním přišli, že „pán nesouhlasí a že to chce řešit nějak jinak“. Řidič byl poučen o uložení kauce do výše 5.000 Kč, ta nakonec uložena nebyla. Tento postup byl přezkoumáván na základě stížnosti žalobce Policejním prezidiem, a toto v něm neshledalo jakoukoli nezákonnost. Dále tento svědek vypověděl, že řidič byl ve vozidle sám, podoba řidiče odpovídala předloženým dokladům, řidič vozidla byl žalobce a předmětné vozidlo bylo Citroën. Přestupkové jednání vyplynulo i z provedeného důkazu záznamem z videokamery. Výpovědi ostatních svědků plně korespondují s výpovědí policisty Karla Křivánka a správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že byly provedeny všechny relevantní důkazy ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, stejně jako žalovaný, že „svědectví osob navrhovaných obviněným, považuje správní orgán za nadbytečné, kdy tyto nejsou schopny změnit závěr správního orgánu ohledně posouzení skutkového děje a přijetí jednoznačných závěrů“. Krajský soud se s tímto závěrem správního orgánu I. stupně a žalovaného ztotožňuje, když neshledal v námitkách žalobce žádný důvod k tomu, aby pochyboval o dodržení zásady materiální pravdy týkající se dané věci. Navíc žalobce ani neuvedl, jak by mohli jím navržené svědci, kteří v místě, kde byl přestupek spáchán, v době spáchání přestupku nebyli, vyvrátit výše uvedená skutková zjištění vyplývající z provedených důkazů. Správní orgán není vázán jakýmkoliv návrhem účastníka řízení na provedení důkazů, pokud provedení důkazů správní orgán odmítne, musí se s důvody odmítnutí vypořádat v odůvodnění svého rozhodnutí (§ 52 správního řádu, srov. např. též nálezy Ústavního soudu ze dne 22.4.2002, sp. zn. IV ÚS 58201). Provedení důkazů navržených účastníkem řízení správní orgán může samozřejmě odmítnout v případě, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již bylo nadbytečné (srov. rozsudek NSS ze dne 14.6.2012, č.j. 1 As 55/2012-32). A tak tomu bylo i v projednávané věci (argumentace soudu viz výše, dále viz podrobné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výše citovaný závěr žalovaného v odůvodnění žalovaného rozhodnutí). Pokud se týče uvedeného šetření postupu policie kontrolními orgány policie (policejní prezidium), tak žalobce nepředložil žádný důkaz svědčící o tomto jeho tvrzení, když naopak z výpovědi policisty Karla Křivánka vyplývá opak. Navíc by muselo být prokázáno, v případě důvodné takové stížnosti, že porušení postupu policie mělo přímou souvislost, resp. že bylo způsobilé samo o sobě bez dalšího „omluvit“ či vyvrátit výše zmíněné skutkové a právní závěry správních orgánů svědčící o přestupkovém jednání žalobce. Takové tvrzení či důkazy žalobce správním orgánům a ani soudu nenabídl, čili soud považuje tuto námitku pouze za účelovou. Rovněž tak účelovou a zavádějící námitkou žalobce je námitka o tom, že „úřední osoba, která vyřizovala věc v prvním stupni, se prohlásila vůči žalobci za podjatou“. Takové tvrzení samo o sobě, bez uvedení bližších okolností, je

zavádějící, když s touto námitkou se soud vypořádal již výše (viz ad 1). Námitky uvedené v tomto žalobním bodu soud shledal za nedůvodné.

Ad 3) Je samozřejmé, že zásada zajištění práva na obhajobu, která vyjadřuje požadavek ochrany zákonných práv a zájmů osoby, proti níž je vedeno přestupkové řízení, má v přestupkovém řízení svůj odraz v ust. § 33 odst. 1 správního řádu, podle něhož si účastník správního řízení může zvolit zmocněnce. Zastoupení na základě plné moci představuje fakultativní formu zastoupení a záleží jen na účastníkovi řízení, zda a jakého zmocněnce si zvolí a v jakém rozsahu mu udělí plnou moc (srov. Vedral J., Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006 s. 251-252). Účastník přestupkového řízení je tedy oprávněn zvolit si pro dané řízení zástupce na základě plné moci dle § 33 odst. 1 správního řádu, přičemž takto zvolený zmocněnec nemusí být ani osobou práva znalou. Smyslem zastoupení je, že zmocněnec bude na místo zastoupeného činit v průběhu řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím právní či jiné pomoci, vyřizováním komunikace se správním orgánem apod. Je faktem, že současná právní úprava správního řízení možnost vyloučení zmocněnce ze zastupování neupravuje (řeší pouze situaci, kdy se zmocněnci nedaří doručovat písemnosti, pro níž v § 33 odst. 4 správního řádu zakotvil možnost ustanovit takovému zmocněnci opatrovníka). Správní orgány tedy musí zásadně respektovat právo účastníka řízení na zastoupení a jedině tehdy, pokud bude spolehlivě doloženo, že v daném konkrétním případě došlo ke zneužití práva na zastoupení, nemusí být takovému zastoupení přiznány účinky. Nutno zdůraznit, že takový postup je ryze výjimečný; musí mu předcházet aktivita správního orgánu směřující ke zjištění, že právo na zastoupení bylo v individuálním případě skutečně zneužito, že účastník řízení de facto nemá v úmyslu být zastoupen a že zvolením svého zástupce sleduje jiné cíle, např. oddálit konec řízení a dosáhnout uplynutí prekluzivní lhůty apod. Volba zástupce ze vzdálené země, pokud působí nebo bude působit komunikační problémy mezi zástupcem a správním orgánem, vyvolává pochybnosti o skutečném účelu zastoupení. To může být významným argumentem svědčícím o zneužití práva, přičemž nelze bez dalšího tvrdit, že zvolený zástupce ze zahraničí vždy představuje zneužití práva na zastoupení (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1 As 7/2011-81, v němž jsou výše zmíněné závěry uvedeny, a krajský soud nemá důvod, proč by se měl od nich odchýlit).

Jak vyplývá ze správního spisu, žalobce podal odpor proti příkazu, vydanému správním orgánem I. stupně dne 29.5.2012, přičemž součástí tohoto odporu byla i plná moc pro zastupování žalobce jako obviněného osobou Gerge Henry Flegel. Podáním odporu byl zmíněný příkaz zrušen a správní orgán I. stupně nařídil ve věci ústní jednání na den 25.7.2012. Dne 17.7.2012 obdržel správní orgán I. stupně od zástupce obviněného návrh na provedení důkazu a vyslechnutí dalších svědků, dále bylo navrženo přerušení řízení pro předběžnou otázku (prověřování postupu policistů), rovněž byla v zásilce obsažena stížnost dle zákona č. 106/1999 Sb. a stížnost na postup úřední osoby dle § 175 správního řádu. Zásilka byla podána na poště Praha 106, na obálce je uveden odesílatel Gerge Henry Flegel. Protože správní orgán neměl vykázáno doručení uvedenému zmocněnci a vzhledem k omluvám navržených a předvolaných svědků, zrušil správní orgán ústní jednání nařizené na 25.7.2012. Vyrozumění o zrušení ústního jednání a další podklady (reakci na stížnost, reakci na obsah podání ze dne 13.7.2012) odeslal správní orgán na adresu zmocněnce na Novém Zélandu a dále na adresu uvedenou na obálce výše zmíněné, tj. na adresu v Praze. Dne 31.8.2012 vydal správní orgán usnesení, kterým ustanovil výše zmíněnému zmocněnci

opatrovníka, a to obviněného. Usnesení doručil opatrovníkovi zmocněnce do vlastních rukou a dále zmocněnci obviněného veřejnou vyhláškou. Správní orgán nařídil ve věci ústní jednání na den 10.10.2012, přičemž obeslal všechny žalobcem uvedené osoby jako svědky a předvolal jako svědky zasahující policisty. Dne 9.10.2012 obdržel správní orgán od žalobce podání označené jako „oznámení o zahraničním pobytu a zastoupení k projednání přestupku podle § 74 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., Odvolání plné moci“. Podání je datováno 25.9.2012, poštovní přepravě byl podáno na poště Praha 022 dne 8.10.2012. V tomto podání žalobce oznámil správnímu orgánu, že ode dne 26.9.2012 vykonává pracovní cestu po USA, Německu a Portugalsku, přičemž navrhl jako termín ústního jednání kterýkoliv den počínaje 1.1.2013. Dále uvedl, že jeho zmocněnec odcestoval z České republiky, v zájmu ekonomie řízení a snaze předejít průtahům v řízení ke dni 17.9.2012 ukončil zastupování a oznamuje správnímu orgánu, že jej bude v řízení v plném rozsahu zastupovat John Roberts Flegel. Jak vyplývá z odůvodnění správního orgánu I. stupně a z podkladů rozhodnutí, správní orgán prostřednictvím internetu zjistil, že adresa uváděná žalobcem na plné moci pro Johna Robertse Flegela odpovídá velké administrativní budově, kde sídlí 17 společností. Výtisky map jsou obsaženy ve spisu. Postup, kdy neuznal zastoupení žalobce na základě plné moci datované dne 17.9.2012 pro v pořadí druhého zmocněnce žalobce, tj. Johna Robertse Flegela, objasnil a zdůvodnil správní orgán I. stupně obsáhle na str. 10-15 svého rozhodnutí. Zejména uvedl, že neuznal toto zastoupení pro zjevné zneužití práva a po předchozí zkušenosti se zástupcem žalobce George Henry Flegelem. Tomuto předchozímu zástupci totiž správní orgán doručoval dvě zásilky na adresu přesně dle dokumentů předložených žalobcem, tj. i na adresu v Praze uvedenou na výše zmíněné obálce, přičemž ani jednu zásilku se nepodařilo doručit, když novozélandská pošta vyznačila jako důvod vrácení nedostatečnou adresu. Žalobce ani jeho údajný zástupce po celou dobu nesdělil správnímu orgánu jiné kontaktní adresy. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že jak žalobce, tak jeho zástupce ignorovali § 19 odst. 3 a § 19 odst. 8 správního řádu, dle kterého lze doručovat na požádání účastníka též na elektronickou adresu, nic tedy podle názoru nebránilo tomu, aby správní orgán o tento postup požádali a uvedli elektronickou adresu zmocněnce. Tento závěr správního orgánu žalobce v žalobě nezpochybnil, proto tedy lze bez existence námítky zpochybňující tento závěr shodně se správním orgánem konstatovat, že zmocněnec žalobce se správním orgánem „nespolupracoval“. Poté, co správní orgán vydal usnesení o ustanovení opatrovníka George Henry Flegela (což umožňuje ust. § 33 odst. 4 správního řádu), žalobce odvolal plnou moc z důvodu odcestování zmocněnce z ČR, kdy „v zájmu ekonomie řízení a snaze předejít průtahům řízení ke dni 17.9.2012 skončil zastupování“. Uvedený procesní úkon učinil žalobce dne 8.10.2012, kdy podal výše zmíněnou písemnost o odvolání plné moci a zmocnění další osoby z Nového Zélandu k poštovní přepravě, přičemž správnímu orgánu byla tato písemnost doručena dne 9.10.2012, tedy den před nařízeným ústním jednáním. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí vyslovil vážnou pochybnost o tom, zda vyjádření žalobce o důvodech ukončení předchozího zastoupení (zájem ekonomie řízení a snaha předejít průtahům v řízení), kdy obviněný udělil plnou moc zástupci na Novém Zélandu, nechal správní orgán, aby se opakovaně pokoušel do této země doručovat písemnosti (pokusy byly neúspěšné) a poté „v zájmu ekonomie řízení a zabránění průtahům řízení“ toto zastoupení odvolal, aby udělil plnou moc jiné osobě, taktéž z Nového Zélandu. S touto pochybností správního orgánu I. stupně se soud ztotožňuje, když pokud chtěl žalobce zabránit průtahům, tak měl předně zajistit řádné přebírání písemností jím zvoleným zástupcem. Dále správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval (a tento závěr následně uvedený žalobce v žalobě ani nezpochybnil), „že prověřil adresy uváděné na plných mocích za pomoci aplikace

Googlemaps.com a zjistil, že tyto existují, zjistil, že se jedná o mrakodrapy v centru Aucklandu, kde sídlí mnoho firem. Podoba adresy pro druhého zmocněnce je tvořena stejným způsobem jako adresa u předchozího zmocněnce, přičemž u zásilek tam zasílaných pošta vracela zásilky z důvodu nedostatečné adresy. Správní orgán I. stupně tedy konstatoval, že „téměř je jisté, že pokus o doručení na tuto adresu dopadne shodně jako předchozí pokusy“, kdy správní orgán doručoval na adresu předchozího zástupce žalobce (rovněž se jedná o velkou administrativní budovu se sídly mnoha firem, přičemž pošta zásilky vracela s tím, že adresa je nedostatečná). Uvedený závěr správního orgánu I. stupně žalobce nijak nezpochybnil, resp. ani nedoložil žádný důkaz vyvracející výše uvedené úvahy správního orgánu I. stupně týkající se doručování na zmíněné adresy obou žalobcových zástupců. Zároveň správní orgán dále konstatoval, že skutečnost, že správní orgán zvolení zmocněnce na Novém Zélandu č. 1 akceptoval, nemůže vést žalobce k tomu, že takto bude automaticky postupovat opakovaně u zmocněnce č. 2, a to za situace, kdy se zmocněnec č. 1 ke správnímu orgánu po dobu, kdy měl pobývat na území ČR, nikdy nedostavil, aby se seznámil se spisem, byl zcela nekontaktní a své úkony omezil fakticky na podávání stížností. Zároveň uvedl, že správní orgán a priori neodmítá zmocněnce ze zahraničí, avšak v kontextu tohoto správního řízení dospěl k závěru, že žalobce svým postupem zneužívá právo na zastoupení se záměrem paralyzovat probíhající správní řízení a dosáhnout zániku zodpovědnosti za přestupek. Rovněž nelze přehlédnout, že správní orgán I. stupně správně poukázal na dobu trvání neúspěšného pokusu o doručování prvnímu zástupci žalobce, a pokud by „totožnou anabází“ měl správní orgán absolvovat i u druhého zmocněnce pro zasílání rozhodnutí (týkající se ustanovení opatrovníka tomuto zmocněnci), přičemž by musel vyčkat na vrácení zásilky novozélandskou poštou a až poté se pokoušet o opakování doručení, tak by tímto postupem došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, zejména zahrnujícím údaje o neúspěšném doručování písemností správního orgánu na adresu prvního zástupce žalobce na Novém Zélandu a v Praze, vyvodil správně správní orgán I. stupně a potažmo i žalovaný závěr o tom, že plnou moc pro Johna Robertse Flegela považuje za ryze obstrukční a spekulativní úkon činěný s jednoznačným úmyslem prodloužit správní řízení až do zániku odpovědnosti za přestupek a že akceptování takového úkonu by bylo v rozporu se základními zásadami správního řízení dle § 2 odst. 4 a dle § 6 odst. 1 správního řádu, kdy správní orgán je povinen dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, kterým je v daném případě projednání přestupku, a dále je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů. Správný je závěr o tom, že žalobce a jeho případný zástupce nemohou očekávat, že správní orgán bude přizpůsobovat svůj program a průběh správního řízení, jednotlivé úkony a lhůty k těmto úkonům potřebám zástupce se sídlem na Novém Zélandu. Krajský soud se tedy v dané věci ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, přičemž v dané věci se nejednalo o porušení práva žalobce zakotveného v čl. 36 odst. 1 LZPS a ust. § 33 správního řádu, ale jednalo se o zneužití práva na zastoupení s cílem zmařit a paralyzovat probíhající přestupkové řízení. Navíc krajský soud dodává, že žalobce ani nekonkretizoval, jakým způsobem byl zkrácen na svých procesních právech, ani neuvedl, jakým způsobem by mohli jeho výše zmínění údajní zmocněnci účinně přispět k ochraně jeho práv. Jak vyplývá z jednotlivých úkonů činěných žalobcem v průběhu správního řízení (odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, odvolání proti rozhodnutí o námitkách podjatosti, řada podaných stížností, a zejména pak žaloba), je žalobce osobou s právnickým vzděláním „znalým svého řemesla“, o čemž svědčí i vysoká odborná úroveň týkající se jeho argumentace, aplikace soudní judikatury, činění jednotlivých procesních úkonů atd. Tím spíše vzniká otázka o účelnosti a důvodech zastoupení jím uváděnými zmocněnci, kteří v podstatě

nečinili v průběhu řízení žádný takový úkon za účelem hájení práv žalobce, který by nebyl žalobce schopen sám učinit na zmíněné vysoké úrovni, když navíc ani žalobce neuvedl, čím konkrétně by tito zmocněnci mohli účinně přispět k ochraně jeho práv (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. 1 As 27/2011-81). Na uvedených závěrech nemůže nic změnit konstatování žalovaného v odůvodnění jeho rozhodnutí, které v podstatě pouze doplňuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně v části týkající se uvedeného žalobního bodu, když tuto problematiku řešil i správní orgán I. stupně (argumentace soudu viz výše) a žalovaný „pouze pro úplnost“ v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že obdobný názor na danou problematiku má i ministerstvo vnitra, kdy ze zápisu z konzultačního dne k přestupkové problematice ze dne 8.6.2010 vyplývá, že pokud si obviněný zvolí zmocněnce, který je bytem v cizině, zpravidla z mimoevropské země, neměl by správní orgán k takto zvolenému zmocněnci přihlížet. Žalobce zřejmě přehlédl, že uvedený názor žalovaný pouze konstatoval „jen pro úplnost“ (viz str. 6 žalovaného rozhodnutí), přičemž o uvedený názor Ministerstva vnitra ČR nebyl opřen závěr správních orgánů týkající se těchto námitek. Žalobce pouze účelově „vytrhnul“ z kontextu celého odůvodnění žalovaného rozhodnutí vztahujícího se k tomuto žalobnímu bodu zmíněný citovaný názor Ministerstva vnitra ČR, když hodnocením správnosti postupu správního orgánu I. stupně a také i vypořádáním odvolací námítky se žalovaný zabýval v další části svého rozhodnutí, přičemž je nutné hodnotit závěry žalovaného i v kontextu s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť rozhodnutí žalovaného s rozhodnutím správního orgánu I. stupně tvoří jeden celek. A právě v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl celý postup správního orgánu týkající se neakceptace zmocnění uděleného dalšímu zástupci žalobce, podrobně vysvětlen (argumentace soudu viz výše). Pokud žalobce namítl, že oba zmocněnci jsou „právně vzdělaní“, tak k tomu nedoložil jediný důkaz, který by jeho tvrzení prokazoval. Samozřejmě i takového odborně zdatného žalobce může zastupovat jiná osoba, avšak v daném případě, vzhledem k úrovni argumentace žalobce obsažené v žalobě, lze vážně pochybovat o tom, že by údajní zmocněnci hájili práva žalobce ještě kvalitnějším způsobem, než hájil svá práva žalobce v průběhu řízení a potažmo i v žalobě sám. O účelovosti údajů uvedených žalobcem ve vztahu k jeho zmocněncům svědčí i to, že žalobce vytýká přestupkovému orgánu, proč doručoval zmocněnci Georgi Henrymu Flegelovi na blíže neurčenou pražskou adresu a neuvedl, o jakou se jednalo, a proč nedoručoval znovu na adresu, na které běžně přebírá poštu, přičemž žalobce nekonkretizoval, o jakou že adresu se to jedná, na které tento údajný zmocněnec poštu přebírá. Krajský soud nebyl povinen doplňovat tuto námitku konkrétním údajem za žalobce a zjišťovat, o jakou že se to konkrétně jedná adresu. Žalobce ani nevyvrátil tvrzení správního orgánu I. stupně o tom, že první zmocněnec (George Henry Flegel) nesdělil správnímu orgánu jinou kontaktní adresu, než byla zmíněná adresa na Novém Zélandě v Aucklandu. Správní orgán I. stupně pak doručoval na adresu uvedenou na obálce zaslané písemnosti tomuto údajnému zástupci v Praze, přičemž veškeré pokusy o doručení nebyly úspěšné. Pokud tedy jak žalobce, tak jeho údajně existující zástupce nechtěli vzbudit u správního orgánu úvahu vedoucí k závěru o zneužití práva na zastoupení v přestupkovém řízení, tak měli správnímu orgánu sdělit adresu, na kterou bylo možné tomuto zástupci písemnosti doručovat. Tento žalobní bod shledal soud též nedůvodným.

Ad 4) Námitka žalobce týkající se údajného porušení § 36 správního řádu je nedůvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že dne 29.5.2012 byl v projednávané věci vydán příkaz, proti kterému podal žalobce odpor (tento odpor obdržel správní orgán dne 20.6.2012).

Současně bylo nařízeno jednání, a to na den 25.7.2012. V závěru zmíněného odporu žalobce uvedl, že vzhledem k jeho letnímu pobytu v zahraničí navrhuje jako termín ústního jednání kterýkoliv den počínaje dnem 1.10.2012, přičemž je se správním orgánem „připraven plně spolupracovat“. Jednání nařízené na 25.7.2012 správní orgán zrušil a v souladu s požadavkem žalobce, výše zmíněným, nařídil ve věci ústní jednání na den 10.10.2012. Dne 31.8.2012 vydal správní orgán I. stupně usnesení, kterým byl žalobce ustanoven opatrovníkem panu G. H. Flegelovi, neboť se mu prokazatelně nedařilo doručovat písemnosti, přičemž tato písemnost byla doručena i veřejnou vyhláškou (č.l. 57-58 spisu a č.l. 59-63 správního spisu); blíže k hodnocení tohoto postupu správního orgánu argumentace soudu viz výše, tj. ad 3). Předvolání k ústnímu jednání na den 10.10.2012 vyhotovil správní orgán I. stupně dne 19.9.2012, přičemž současně s předvoláním k jednání byly zaslány žalobci veškeré písemnosti, které se nepodařilo doručit G. H. Flegelovi (č.l. 64-66 správního spisu). Zásilka obsahující předvolání k ústnímu jednání dne 10.10.2012 byla žalobci neúspěšně doručována dne 21.9.2012, přičemž žalobce nebyl zastížen. Z doručanky vyplývá, že žalobci bylo zanecháno poučení a že byl vyzván k vyzvednutí zásilky ve lhůtě 10 dnů. Žalobce tak neučinil, proto byla zásilka vložena do schránky dne 2.10.2012, fikce doručení nastala dne 1.10.2012. Správní orgán I. stupně dále obdržel písemnost, která byla podána k poštovní přepravě dne 8.10.2012. V ní bylo uvedeno, že žalobce odvolává plnou moc G. H. Flegelovi a uděluje plnou moc J. R. Flegelovi, a dále, že od 26.9.2012 se nachází v zahraničí, což doložil letenkou na den 26.9.2012, a navrhl nový termín ústního jednání ode dne 1.1.2013. Žalobce pak doložil dále účet v hotelu od 26.9.2012 do 3.10.2012 ve Spojených státech amerických. Žalovaný vycházel z názoru, že žalobce doložil svou nepřítomnost pouze do 3.10.2012 (tj. pobyt v USA) a lze předpokládat, když žalobce neprokázal opak, že po tomto datu se seznámil s obsahem listovní zásilky a s předvoláním, které mu bylo doručováno správním orgánem I. stupně a poté podal dne 8.10.2012 k poštovní přepravě výše uvedenou zásilku, která je dne 25.9.2012 pouze datována, nicméně „z razítka podací pošty nade vši pochybnost vyplývá, že byla podána až dne 8.10.2012 (čemuž mimo jiné odpovídá i doručení této zásilky podatelně správního orgánu I. stupně dne 9.10.2012)“. S výše uvedeným názorem žalovaného se soud plně ztotožňuje, když žalobce nevyvrátil výše zmíněné úvahy žalovaného a nedoložil žádný konkrétní důkaz o tom, že se s obsahem výše zmíněného předvolání neseznámil, tedy že o jednání nařízeném na den 10.10.2012 nemohl vědět. Naopak z jeho písemné reakce vyplývá, že o předvolání k jednání věděl, jinak by přece logicky nepodával poštovní přepravě zásilku obsahující omluvu z jednání datovanou na den 25.9.2012 až dne 8.10.2012. Pokud tuto zásilku podal 8.10.2012 na poštu, což žalobce nezpochybnil, tak tuto skutečnost nelze klást „k tíži“ provozovateli poštovních služeb, jak činil žalobce. Pokud žalobce „viní“ provozovatele poštovních služeb z nesprávného uvedení data podání této zásilky (což lze vyvodit z námitky žalobce o tom, že „pokud bylo podání žalobce označeno poštovním razítkem až 8.10.2012, ačkoliv bylo učiněno a podáno poštovní přepravě dříve, nelze klást k tíži žalobce ale provozovateli poštovních služeb“), tak si měl žalobce při podání této zásilky uvědomit, že přece on sám navrhoval, aby jednání proběhlo po 1.10.2012, tedy v době, která z části spadala do doby realizace jeho údajné pracovní cesty, čili měl být více prozíravý a zajistit si podklad k uvedenému svému tvrzení, čili zkontrolovat si datum vyznačení podání zásilky na poště (např. průvodní list k podání doporučené zásilky). Pokud tak neučinil, je jeho tvrzení neprokazatelné, a navíc žalobce neprokázal a ani netvrdil, že se s obsahem zmíněného předvolání k jednání neseznámil. Pokud tedy žalobce neprokázal, že zmíněnou omluvu k jednání „podal poštovní přepravě dříve“, tak ani nebyl schopen vyvrátit názor žalovaného o tom, že žalobce doložil svou nepřítomnost pouze do 3.10.2012 a „lze předpokládat (obviněný

neprokázal opak), že po tomto datu se seznámil s obsahem listovní zásilky (a s předvoláním), které mu bylo doručováno správním orgánem I. stupně a poté podal dne 8.10.2012 poštovní přepravě výše uvedenou zásilku, která je na 25.9.2012 pouze datována, nicméně z razítka podací pošty nade vší pochybnost vyplývá, že byla podána až dne 8.10.2012 (čemuž mimo jiné odpovídá i doručení této zásilky podatelně správního orgánu I. stupně dne 9.10.2012). Navíc však, podle názoru krajského soudu, který je plně v souladu s názory obou správních orgánů, i samotná omluva ze zmíněného jednání nemohla mít za následek porušení § 36 správního řádu a rovněž ani ne porušení § 74 zákona č. 200/1990 Sb., zákon o přestupcích, v platném znění. Krajský soud se ztotožňuje zcela s argumentací správního orgánu I. stupně a potažmo žalovaného. Správní orgán I. stupně považoval uvedenou omluvu za nedůvodnou. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl následující argumentaci:

„K povaze této omluvy správní orgán uvádí, že ji považuje za nedůvodnou, a to z následujících důvodů. Obviněný v odporu proti příkazu navrhl a požádal, aby správní orgán ústní jednání nařídil kterýkoli den počínaje 1.10.2012. Správní orgán tomuto návrhu poté, co zrušil ústní jednání nařízené na 25.7.2012, vyhověl a ústní jednání nařídil na 10.10.2012, tedy plně dle požadavku obviněného. Správní orgán tedy nad rámec svých povinností nadřadil zájem obviněného na osobním projednání věci (právo na spravedlivý proces) povinnosti projednat věc ve lhůtách dle § 71 správního řádu. Správní orgán zastává názor, že právo na obhajobu má před povinností dodržovat pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí přednost. Pokud si obviněný i přes tento svůj návrh, který nebyl do okamžiku nařízení ústního jednání vůči správnímu orgánu nijak modifikován, a přes ochotu správního orgánu vyhovět požadavku obviněného, zorganizuje pracovní cestu do zahraničí na období, kdy dle svého vyjádření v odporu se mu toto hodí, je to čistě jeho volba, zda dá přednost svým soukromým aktivitám před záležitostmi úředními. K povaze této zahraniční cesty správní orgán uvádí, že nemá pochybnosti o tom, že si obviněný zaplatil na den 26.9.2012 letenku do USA, nicméně zde je plně v dispozici obviněného, zda upřednostní své soukromé cesty do zahraničí před úředním jednáním ve své věci, neboť soukromé či pracovní aktivity obviněných nemají přednost před záležitostmi úředními. Dovedeno ad absurdum, pokud by pracovní vytížení osoby obviněné z přestupku, případně její cestovatelská vášeň, bylo řádným důvodem omluvy z ústního jednání, vedlo by toto k faktické imunitě těchto osob, což zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce a bylo by též v rozporu se zásadou rovnosti občanů před zákonem. Pokud např. zákoník práce považuje jednání u správního orgánu za překážku v práci, pro kterou je zaměstnavatel povinen poskytnout volno a předvolaná osoba se z těchto důvodů omlouvat nemůže, byly by osoby další, které vykonávají výdělečnou činnost samy za sebe, vůči zaměstnancům privilegovány.“

K uvedenému zcela výstižnému názoru správního orgánu I. stupně je snad možné jen dodat, že omluvy z důvodů, byť i neodkladných či soukromých záležitostí, stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními (srov. rozsudek NSS ze dne 21.1.2010, č.j. 2 As 8/2009-95). Pokud žalobce v přestupkovém řízení hodlal dosáhnout toho, aby správní orgán akceptoval jeho omluvu, bylo nutné, aby tvrdil takové skutečnosti v omluvě, jež jsou vzhledem ke své povaze způsobitelné jeho účast u jednání omluvit. Uvedená omluva žalobce (účast na pracovní cestě) stěží může mít přednost před záležitostmi úředními. Navíc pokud by chtěl žalobce dosáhnout posouzení omluvy jako náležité, měl by důvod omluvy doložit (např. listinami) tak, aby si správní orgán mohl ověřit jeho pravdivost. Řízení o přestupku je řízením o trestním obvinění v širším slova smyslu, vždy zasahuje do života obviněných. Stejně jako

po soudech rozhodujících v trestních řízeních, ani po správních orgánech rozhodujících v řízení přestupkovém nelze požadovat, aby se tyto přizpůsobovaly programu obviněných. Žalobce sice doložil správnímu orgánu I. stupně letenku, avšak své tvrzení o konání pracovní cesty nedoložil žádným konkrétním podkladem, proto se soud shoduje i s názorem správního orgánu I. stupně o tom, že se „fakticky obsahově ani nejedná o omluvu“. Avšak i kdyby žalobce skutečně doložil příslušnými listinami či jinými důkazy, že se jednalo o pracovní cestu, nikoliv o soukromou cestu žalobce, tak uvedený důvod omluvy by nemohl obstát (argumentace správního orgánu I. stupně a soudu viz výše). Pokud se tedy žalobce jako obviněný nezúčastnil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu zmíněného ústního jednání, tak tato skutečnost nemůže mít za následek porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu. K doručování předvolání J. R. Flegelovi soud uvádí, že s problematikou zastupování žalobce J. R. Fleglem se vypořádaly oba správní orgány a potažmo i soud (argumentace k žalobním bodům ad 3). Rovněž tento žalobní bod shledal soud za nedůvodný.

Ad 5) Žalobce přehlédl skutečnost, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek. Proto jestliže důvody rozhodnutí týkající se určité otázky obsahuje již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je nutné i v případě odvolací námítky týkající se této otázky vycházet z rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (str. 19, druhý a třetí odstavec), při stanovení druhu a výměry sankce přihlédl správní orgán k závažnosti přestupku, kdy nerespektováním pokynu policisty „STUJ!“ v křižovatce hrozilo způsobení dopravní nehody s protijedoucím nákladním vozidlem a následné paralyzování dopravy v centru Pardubic. Dále správní orgán zohlednil nedbalostní formu zavinění, kdy přihlédl k polehčující okolnosti zahrnující skutečnost, že žalobce dle evidenční karty neměl evidovány žádné přestupky, a zohlednil též pohnutku, kdy byl jako řidič v cizím městě a hledal cestu. Správní orgán uložil pokutu ve výši 3.000 Kč, tedy v dolní polovině sazby s tím, že tato pokuta má výchovně působit na žalobce, a to zejména v situaci, kdy z dosavadních vyjádření a námitek žalobce správní orgán shledává absolutní nedostatek reflexe protiprávního jednání žalobce. K tomu soud dodává, že odůvodnění uložené sankce je dostačující, přičemž pokud žalobce zpochybňoval v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelnost úvah správního orgánu při odůvodnění ukládané sankce, tak krajský soud ve shodě s žalovaným nedospěl k závěru, že by tyto úvahy byly nedostačující a že by způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu. Pokud žalobce napadl v odvolání úvahu o výši pokuty z hlediska konstatování správního orgánu o ohrožení dopravy v centru Pardubic, tak se jedná o skutečnosti konkrétně uvedené a popsané v rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz zejména popis materiální stránky přestupku, str. 15-16 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), tedy nejedná se o nic „nového“ a „neuvěřitelného“. Naopak krajskému soudu se jeví řada úkonů učiněných žalobcem jako zcela evidentně účelových, směřujících k tomu, aby nebyl přestupek v zákonné lhůtě vůbec projednán a nebylo o něm v této lhůtě rozhodnuto. To vyplývá z jeho obstrukčního jednání při udělení zmocnění osobám z Nového Zélandu, u kterých žalobce udal doručovací adresu v mrakodrapech v centru Aucklandu, kde sídlí mnoho firem, přičemž písemnosti správního orgánu byly nedoručitelné i na údajnou adresu 1. zmocněnce žalobce v ČR. Navíc nic nebránilo tomu, aby žalobce i jeho údajní zmocněnci požádali o doručování též na elektronickou adresu a uvedli adresu zmocněnce. Zřejmá snaha o obstrukční jednání plyne pak i z dalšího zmocnění, které udělil žalobce další osobě z Nového Zélandu (J. R. Flegel), kdy udal rovněž adresu velké administrativní budovy se sídly mnoha firem, přičemž poté, co správní orgán ustanovil osobě „G. H. Flegel“

opatrovníka, žalobce reagoval odvoláním plné moci této osobě, udělil plnou moc jinému zmocněnci z Nového Zélandu a písemnost zahrnující omluvu z jednání s odvoláním plné moci a udělením nové plné moci podal na poště dva dny před konáním ústního jednání, navíc se jednalo o písemnost datovanou dne 25.9.2012 (k tomu argumentace soudu viz ad 4). Žalobce navíc učinil řadu podání (stížnost na policisty, námitky podjatosti, návrhy na výslechy svědků), které neobsahovaly údaje směřující k uplatnění práv žalobce v přestupkovém řízení, ale spíše k jejich zneužití. Žalobce, který má právnické vzdělání, a jak vyplývá z žaloby, v dané problematice se dobře orientuje po odborné stránce, musel přece vědět, že výše zmíněné námitky podjatosti nezahrnují skutečnosti, které mohou založit podjatost oprávněné úřední osoby a jejího nadřízeného. Rovněž musel vědět, že označil za svědky přestupkového jednání osoby, které se na daném místě vůbec nenacházeli a některé z celou věcí evidentně neměly nic společného a jimž se nedařilo doručovat (např. dle úředního záznamu M. N. uvedl, že v Pardubicích nebyl asi 10 let, žalobce nijak podrobně nezná a tudíž je překvapen a neví, co by měl ve správním řízení dosvědčit).

I tento žalobní bod byl shledán nedůvodným.

Z výše uvedených skutečností soud vyvodil závěr o tom, že žaloba byla nedůvodná a musel ji jako nedůvodnou zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy žalobce byl neúspěšný v řízení, proto neměl právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího

správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách:
www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 10. září 2013

JUDr. Jan Dvořák v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová